

מכאן נראה כי המקור
 מאת: קניא יקרא גמולתו
 קניא כו.

משנכנס אב ממעטין בשמחה כו: אמר רב יהודה בריה דרב
 שמואל בר שילת משמיה דרב כשם שמשנכנס אב ממעטין בשמחה כך משנכנס אדר מרבין בשמחה

לכרך מדרכי שהם ההפכים, עאכ"ו שישכת רישו ונלותו
 ולא יזכור חורבן הבית בראש שמחה ואת. ומעמו אחרי
 הודיע ה' אותנו שבהיותנו בארץ אויבינו לא עובנו, יאות לנו
 לשמוח שמחה שלימה שלא יהיה בה זכרון דאגה כלל. כי
 בזמן מדרכי שהיה סמוך לחורבן ולגלות מלכי יהודה היה
 קרוב לכלתי אפשר לשמוח שמחה שלימה וולחי ע"י רוב
 שתיית היין, וזה נראה בעיני מעם נכון אל מה שהוזהרנו
 מאת ה"ל על השחייה כפי פשט הענין.

מכאן נראה כי המקור
 מאת: קניא יקרא גמולתו

ושיציא (וישיצ' קי) ביתה
 דנה עד יום חלחה לירח אדר דיהיא שנת-שת
 למלכות דריוש מלכא: וועברו בני-ישראל כהניא
 ולויא ושאר בני-גלותא חנכת בית-אלהא דנה בחדוה:

מכאן נראה כי המקור
 מאת: קניא יקרא גמולתו

(טו-טז) ושיציא וסוף הבנין היה ב' אדר שנת שש
 למלכות דריוש, והנה חנוכת יחזקאל
 תחילת בנין אדר כמבואר שם, והם המשיכו חנוכה
 שלהם עד כ"ג אדר שהם כ"א יום, ואם היו זוכים היה
 חיבת חנוכה הבית האחרון שיכנה בירי שמים, ועין
 שבימים האלה חל פורים שהם ימי משתה ושמחה, אמר
 שזיה עקר החדוה על החנוכה שהיתה נחלה משמחה
 הפורים:

מכאן נראה כי המקור
 מאת: קניא יקרא גמולתו

מכאן נראה כי המקור
 מאת: קניא יקרא גמולתו

כל הפורים לא יהיו נבדלין קולם שנה' (פסוק פ) ויום הפורים האלה לא יבטח סתך
 הדודים חכרם לא יסוף מורסם.

מכאן נראה כי המקור
 מאת: קניא יקרא גמולתו

מכאן נראה כי המקור
 מאת: קניא יקרא גמולתו

דכי יחנן אמר כל שזכרו אמר אח לראשו

מכאן נראה כי המקור
 מאת: קניא יקרא גמולתו

מכאן נראה כי המקור
 מאת: קניא יקרא גמולתו

התחלת המגילה היא בהזכרת שמו
 של המלך הטיפש: "יהי בימי אחשורוש",
 ובגמרא (מגילה יא.) דרש רבי יוחנן על
 משמעות השם של "אחשורוש" - "כל
 שזכרו אמר אח לראשו". והנה מכיון
 שסייב הקב"ה, כי אותו מלך טיפש שבימיו
 נעשה הנס של פורים נקרא "אחשורוש",
 על שם שכל מי שזכרו אומר "אח לראשו",
 משמע שענין זה יש לו קשר פנימי עם הנס
 של פורים, וצריך ביאור איך מתקשר ענין

מכאן נראה כי המקור
 מאת: קניא יקרא גמולתו

ועוד קשה

טובא להבין השיטת של אב ואדר דכמה
 הם מקבילים זה לזה, ואיך הם ככלל דומים
 זה לזה עד שאם האחד מחייב מיעוט אזי
 הגני מחייב ריבוי.

מכאן נראה כי המקור
 מאת: קניא יקרא גמולתו

מכאן נראה כי המקור
 מאת: קניא יקרא גמולתו

מכאן נראה כי המקור
 מאת: קניא יקרא גמולתו

גיל שאין צריך להזהר בסעודת פורים לעשות זכר
 לאבלות ירושלים, כיון דחייב לבסומי כפוריא עד ולא ידע כו.

מכאן נראה כי המקור
 מאת: קניא יקרא גמולתו

מכאן נראה כי המקור
 מאת: קניא יקרא גמולתו

מכאן נראה כי המקור
 מאת: קניא יקרא גמולתו

מכאן נראה כי המקור
 מאת: קניא יקרא גמולתו

מכאן נראה כי המקור
 מאת: קניא יקרא גמולתו

מכאן נראה כי המקור
 מאת: קניא יקרא גמולתו

עוד אפשר שבהיות שענין הנס
 היה שראשו שנבנו ונבנו לעשות ממנו חוק חסרון עד
 שהשוו אותו לציאת מצרים שנצטיינו והגדה לבקד, מה
 שלא ראוי בכל העיסים שעשה הקב"ה לנו שיחייבנו להגיד
 הנס וכל המעשה כמו שנצטיינו על מקרא מגילה שדוחה
 תלמוד תורה, כי אמת כאשר יתקף בענין זה יגיע לאדם מן
 המבוכה. אמנם כי בן הוא בהקדמתנו רמזנו קצת, שלהיות
 הנס הזה אחר חורבן הבית עת היותנו בהסתר פנים מלפניו
 יתברך אשר העיר חסרו עליו ולא זכר הרום תליו כיום
 אפר, ועם כל זה לא מאמנו ולא נעלנו כאשר הבטיחנו ע"י
 משה עברו תלח ידו להצילנו, עד כי כאשר ראו על כסה
 מדרכי ובית רנו נזרו לעשות שמחה ו"ם. ובהיות שטאמר
 אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי, רצו שישחו
 רשכחו רישם ונלותם תלוא זכרו חורבן הבית אחרי רוחם
 הדי תרולה וההשגחה המופלגת למקום עלינו עם היות
 שנחלקה שכניה, וכמו בן קבעוה לדורות כשחיה מופלגת
 עד שישכחו נלותם. עכ"ז לא רצו לומר כהדיא שישחו עד
 שישכחו ירושלים, אבל אמרו עד ולא ידע בן אדר חנן

שאר לחדר שני מול אלא זה של אדר ראשון. אם תמצי לומר. מלות החדשים תשרי וסיון שנקראים גם הם בלשון רבים: מאזנים. תאומים? אינם אלא לשון יחיד. שאין מאזנים אלא בשנים. וכן אין תאומים אלא בשנים.

16

על נהל

ויפול על צוארי בנימין אחיו

ויבך ובנימין בכה על צואריו:

17

על נהל

(יד) ויפול על

צוארי בנימין אחיו ויבך. על שני מקדשות שעתידין להיות בחלקו של בנימין וסופן להחרב (סס): ובנימין בכה על צואריו. על משכן שלה שעתיד להיות בחלקו של יוסף וסופו להחרב (סס):

18

על נהל

הכמגדל

דויד צוארך בניו לתלפיות אלף המגן תלוי עליו כל

שלטי הגבורים:

הצוארך

כמגדל השן עיניך ברכות בקשבון על שער בת רבים אפרך כמגדל הלבנון צופה פני דמשק:

19

חוק סופר על נהל

ויפול על צוארי בנימין, וגו', ואחזיק על כי כהמיק שיכיו בחלקו של בנימין ועתידין ליחרב, בענין נזכ כי כהמיק נקרא לוואר בשיר השירים לוואר כמגדל השן וכואו כי אינו משמש אלא לוואר כזכ שהוא רק שגיל ודרך מראש ללב להמליא לשם השכליות שנמות, ומכלב למוח להמליא לשם כח החיוני שגלג, ולהמליא מאכלים אל חוך הגוף, ולהמליא מחשבתו לאחרים עיי דבורו, וכן כהמיק שער השמים להמליא שפע מהראש אינו שנשמים יח"ש לישראל עמו, ולהסויף כח ממטב למעלה עיי עבודת כהמיק וממנו יולאח כוראח וחורב לכל בעולם וכ"י. אמנם אין זכ בעוב האחרון כמקוב כ"א שיכ"י ב"י שזין בקרבנו בעלם בלי אמלטי ויכ"י כראש מחובר אל הגוף בלי אמלעות כוואר כלל, וכשראח יוסף שעתיד להיות כבחי לוואר ולא ראש כבין שלא יכ"י בנין מקוייס עד לעיל ע"כ ככה, וככה כן הוא בכל האומות שהשר שלהם הוא כראש והם כגוף ואיניו דבוק בעלם האומה כ"א עיי שגילום המכונים לוואר, משא"כ אומה כרביעית שכיח דבוקה בעלם עם הכ"י ע"כ כס חזיר מישר [כנ"ר ס"כ] כי החזיר אין לו לוואר, ולגלל יכ"י כן בקדושה ויכ"י חזיר מואור כי יעשה מעין אי שיכין יפ שרים בלחודות ואז יכ"י כן בקדושה כבחיות ראש ויעבור חלכם לפניהם וי' בראש"ם דייקא [מיכ"כ].

20

על נהל

במד"ר (ס' צ"ג) ויפול על צוארי בנימין אחיו ויבך, אמר רבי אלעזר בן סדת יוסף ראה ברוח הקודש ששני בתי המקדשות עתידין להבנות בחלקו של בנימין ועתידין

זה עם נס פורים, ומהו הנפקא מינה אם הזכירו אומר "אח לראשו" או שאומר "אח לדגלו".

13

על נהל

ותאמר לו ירש אשתו

וכל אהביו יעשו עץ גבה חמשים אמה ובבקר אקר למלך ויתלו את מרדכי עליו ובא עם המלך אל המשתה שמה וייטב הדבר לפני המן ויעש העץ:

14

ותאמר חרכובתה אחר מן הסריסים לפני המלך גם הגה העץ אשר עשה המן למרדכי אשר דבר טוב על המלך עמד בבית המן גבה חמשים אמה ויאמר המלך תלוי עלי. ויתלו את המן על העץ אשר הכין למרדכי ונחמת המלך שגבה:

15

ותאמר אסתר אם על המלך טוב ינתן גם מחור ליהודים אשר בשושן לעשות כדת היום ואת צשרת בני המן יתלו על העץ:

16

על נהל

כא לו מול דגים שהוא משמש בחדש אדר ולא נמצא לו זכות, ושמה מיד ואמר אדר אין לו זכות, ומזלו אין לו זכות, ולא עוד אלא שבאדר מת משה רבן. והוא לא ידע שבאדר באדר מת משה ובאדר באדר נולד

משה. ואמר כשם שהדגים בולעין כך אני בולע אותך. אמר לו הקדוש ברוך הוא רשע דגים פעמים נבלעין ופעמים בולעין, ועכשו אותו האיש נבלע מן הבולעין. אמר ר' חנן היא הוא דכתיב (ויק"ט ט"א) ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשנאייהם.

17

על נהל

מול דגים

מול החדש — דגים. לפי שבהחדש זה הדגים שבנהרות ושבאגמים פרים ורבים. ומול דגים הוא מול של ברכה. מפני שהדגים מכוסים מן העין ואין עין רעה שולטת בהם, ואין הקללה שורה בדגים לעולם. ואפילו כמי המבול לא מתו כיון שלא השחיתו דרכם. והדגים אינם מודווגים אלא לבני מינם כלבד.

ואף מולם של ישראל עלה בחדש זה לפי שנמשלו ישראל לדגים, מה הדגים חיים במים. אף ישראל כל חייהם כחורה שנמשלה למים. וכשם שהדגים פרים ורבים בחדש זה. כך תורתם של ישראל עלתה להם בחדש זה פעמים: בחדש זה נולד משה רבינו שהתורה נקראת על שמו. ובחדש זה חזרו וקבלו ישראל את התורה מרצונם הגמור בימי מרדכי ואסתר.

הואל. עיקר תקפו של חדש זה והצלחתו. נמסר לבני רחל: אפרים ומנשה ובנימין הצבאים על דגל אהר. ונתברכו עיי יעקב אביהם בברכת זיווגו לרוב בקרב השר"י. לכן באה הישועה לישראל בימי מרדכי ואסתר בחדש זה. עיי ורע רחל שמרדכי מורע בנימין היה.

מלות כל החדשים נקראו בלשון יחיד: עקרב. קשת. גדי. דלי. שלה. שור. סרטו. אריה. בתולה. ומול חדש אדר נקרא בלשון רבים: דגים — רמז לשני אדרים:

קורת משה קורא

ופרכת עלו מעל לואך, כנר כחנתי צמקים חמר
שנה"מק כקרא לואך לואך כמגדל השן שהוא כמו
לואך שהוא השניל בין הגוף להראש וה"ל צהמ"ק שמשם
עולים החסלות והקרננות אמנם לע"ל כה' צנחית דג
שאין לו לואך אלא הגוף מחובר צראש ולכבוד אה'י
צחוכס, וכך עשו כחזיר שאין לו לואך ומחובר צראש
פחכים אכזר אך כשהוא משועבד חמת ישראל כמו זימי
דוד וזימי ניה שני שחי' מליס אוחס על כרחס אז כחמק
קלח ס'מ'ס מהס והי' כאלו הים לואך לחזיר סלו אך
צנלות ופרכת עולו מעל לואך כי לא יס' לו לואך
אך עמח עמח יקרא איהו וס'ס מד עמח:

קורת משה קורא

יברקמנה חזיר מיצר, וזיו שרי ירענה.

קורת משה קורא

נרץ עשו
לקראתו ויחבקוהו ויפל על צנארו וישקהו ויבכו:

קורת משה קורא

ס ויג ה ונרץ עשו לקראתו
וישקהו. נקוד עליו. אמר ר'
שמעון בן אלעזר סבכל מקום
שאמה מוצא הכתב רבה על
הנקדה אמה דורש את הכתב,
הנקדה רבה על הכתב אמה דורש
את הנקדה. כאן לא כתב רבה על
הנקדה ולא נקדה רבה על הכתב
אלא סמלמד שנקמרו רחמי
באותה השעה ונשקו בקל לבו.
אמר לו ר' ינאי אם כן למה נקוד
עליו, אלא מלמד שלא בא לנשקו
אלא לנשכו, ונעשה צנארו של
אבינו יעקב של שיש וקהו שני

של אותו רשע. ומה תלמוד לומר ויבכו, אלא זה בוכה על
צנארו וזה בוכה על שניו. ר' אבהו בשם ר' יוחנן מיתי לה
מן הקא (ש"ד) צנארך כמגדל השן וגו'.

קורת משה קורא

ויצא המן ביום הכוא שמח טוב לב וכו' סנה יש
לדקדק איך שייך לומר נהמן טוב לב מה
דכתיב נכמה מקומות וישח ויטב לבו אמריק נגמח
כו' עיין שם ואס כן איך שייך לומר נהמן טוב לב
ונראה דהנה ישראל עם קדושו החיות שלהם מהנורא
נ"ה ית' מסטרא קדושה וכרשעים והאומות החיות
שלהם מסטרא וכשנדיקים רוצים לשגר הרשעים אז
מפרידים אותם מסטרא שלהם לכניאם לסטרא
קדושה והנה ע"ז משנרים אותם כי מסטר שלהם

ליחרב וכו'. ואיתא במפרשים שבהמ"ק נקרא
צואר כמ"ש (שיה"ש ד') כמגדל דוד צוארך.
(שם ז') צוארך כמגדל השן. והטעם שנקרא
בהמ"ק צואר הגיד כ"ק אבי אדומ"ר זצללה"ה
כי כמו שהצואר הוא ממוצע בין הראש והגוף
כן בהמ"ק ממוצע בין העולם העליון לתחתון.
עכ"ל.

קורת משה קורא

והיינו דהנה
בהמ"ק נקרא צואר וברש"י (מ"ה י"ד) ויפול
על צוארי בנימין אחיו ויבך, שבכה על שני
מקדשות שעתידין להיות בחלקו של בנימין
וסופן ליחרב, ובנימין בכה על צואריו על
משכן שילה שהוא בחלקו של יוסף וסופו
ליחרב, ובזוה"ק לא מסיים שיהי' משכן
שילה נמי נקרא צואר והביא לזה מקרא
(שיה"ש ד') כמגדל דוד צוארך וגו'. והא
דבהמ"ק נקרא צואר הגיד כ"ק אבי אדומ"ר
זצללה"ה משום דהצואר הוא אמצעי בין
הראש להגוף, כן בהמ"ק הוא אמצעי בין
העולם העליון לעולם התחתון, עכת"ד.

קורת משה קורא

יא. (ב) זאת החיה אשר תאכלו. הנה אחר שהתנצלו ישראל את עדים הרחמי
שקנו בפתן תורה, אשר בו היו ראויים לשרות שכינה עליהם בלחי אמצעי, כאמר
"בכל המקום אשר אזכיר את שמי, אבא אליך וברכתיד" (שמות כ כד), כמו שיהיה
הענין לפתח לבוא, כאמרו "ונתתי משכני בתוכם, ולא תגעל נפשי אתכם" (כו יא),
מאס האל יחברך אחר כך מהשרות עוד שכינתו ביניהם י כלל, כאמרו "כי לא אעלה
בקרבך" (שמות לג ג). והשיג משה רבינו בתפלתו איזה תקון שחששה השכינה
בתוכם באמצעות משכן וכליו ומשרתיו וזבחיו, עד שהשיגו וזכו אל "וירא כבוד ה'
אל כל העם" (ט כג), ואל ירדת אש מן השמים (ט כד), ובכן ראה לתקן מזג שיהיה
מוכן לאור באור התיים הנצחיים, וזה בתקון הכוונות והתולדה, ואמר את המאכלים
המסמאים את הנפש במדות ובכשרויות, כאמרו "ונסמתם בס" (יא מג), וכאמר -

קורת משה קורא

ויש לומר דידוע דעיקר הכונה הימה צמחה להיות
כל ישראל ראוי להשראש שכינה מבלי הכנת שום
מקום משכן או מקדש, כמו האבות שהיו מרכבה
לשכינה ומשה רבינו ע"ה שהיה צינור לכל הטובות
והשפעות, ודוד המלך ע"ה שהיה מרכבה לשכינה ולכן
[נעשה שאמרו ישראל כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע]
נעשו חירות מאומות העולם חירות ממלאך המות
ומשחטאו בעגל נאמר אכן כאדם תמוהן וכאחד השרים
תפולו והוצרכו למשכן, אמנם אינו מעיקר הכונה,
ולע"ל יחוקן הכל נשמע שנית מאלקינו ונהיה כולנו
ידעים אה' מקטנים ועד גדולים וכתיב (עמוס ב' י"א)
ואקים מצניכס לנביאים ומצחורכס לנזירים. ואחז"ל פ"ק
דמגילה (ט"ו ע"ג) עמיד הקב"ה להיות עטרה צראש כל
צדיק וצדיק, ע"ש.

